

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

TAICHI YAMADA

N-am mai visat de mult că zbor

Traducere din japoneză de
MIHAELA BUTNARIU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Ioana Vilcu
DTP: Andreea Dobreci

Tipărit la Fedprint

TAICHI YAMADA

TOBU YUME WO SHIBARAKU MINAI

Copyright © 1985 by Taichi Yamada

First published in 1985 in Japan by Shinchosha Co.

Romanian translation rights arranged with Taichi Yamada through

Japan Foreign Rights Centre / Simona Kessler International Copyright Agency, Ltd.

© HUMANITAS FICTION, 2012, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

YAMADA, TAICHI

N-am mai visat de mult că zbor / Taichi Yamada; trad: Mihaela Butnariu. –

București: Humanitas Fiction, 2012

ISBN 978-973-689-468-8

I. Butnariu, Mihaela (trad.)

821.521-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin email: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

*De-atâta timp n-am mai visat că zbor,
Și totuși în noaptea aceea,
M-am cufundat din nou în visul zborului.*
Yoshihara Sachiko, *Visul*

Prolog

Peste două luni și câteva zile urma să împlinesc patruzeci și opt de ani. Într-una din acele zile de iarnă în care eram complet imobilizat – și nu vorbesc la figurat, căci îmi fracturasem femurul drept și eram ținut la pat –, undeva în adâncul sufletului meu începusem să simt o ruptură față de lumea reală.

(Ei bine, vă rog să mă iertați pentru acest început pretențios. Dar ceea ce am să vă povestesc e ceva ce nu s-a mai auzit. Chiar și acum, când totul a luat sfârșit, nu știu cum aș fi putut eu, un om obișnuit, să înțeleg lucrurile incredibile care mi s-au întâmplat – ceva ce cu greu i-ar putea trece cuiva prin minte. Uneori le atribui diverse interpretări doar pentru a le nega apoi pe rând pe fiecare, alteori mă concentrez asupra uneia singure, dar de cele mai multe ori renunț pur și simplu să le mai caut vreo semnificație.)

Așadar vorbeam despre ce însemna realitatea pentru mine.

Aceasta era alcătuită din mai multe aspecte legate de postul meu de director adjunct al departamentului de vânzări la filiala din Hokuriku a unei firme de prefabricate. Avea de-a face cu munca mea departe de familie, cu abilitățile mele de conducere, cu rezultatele în vânzări, cu directorul de filială care urla în gura mare ca un meșteșugar, cu

nepăsarea șefului meu față de cei din jur și cu dorința lui de a se proteja numai pe sine, cu rata dobânzii la împrumuturile de la o companie de credite pentru locuințe și cu bravada mea în fața subalternilor, pe care de fapt nu-i puteam ajuta cu nimic. Dar și cu soția mea care rămăsese la Tokyo, cu fiica mea care se măritase, cu fiul meu care era student în anul al doilea la facultate (și că tot veni vorba, mai era și distanțarea afectivă dintre mine și el), cu insomniile mele, cu ulcerul gastrointestinal căpătat pe fond nervos, cu urinatul frecvent...

Nu mi-am închipuit că vreo zece zile de zăcut la pat m-ar putea face să mă distanțez de toate acestea, dar, după ce-a trecut un timp în care n-am făcut altceva decât să privesc tavanul alb, totul a început să mi se pară din ce în ce mai îndepărtat, pierdut undeva în zare.

Probabil că renunțasem să mai lupt. Încă din momentul în care îmi rupsesem piciorul, cu toate că pe jumătate refuzasem să îl accept, gândul că viața mea în cadrul companiei luase sfârșit mi se strecurase insinuant în conștiință, aidoma apei care îmbibă puțin câte puțin o țesătură de mătase. La un moment dat m-am simțit copleșit de greutatea acestui gând, dar probabil că tocmai el mă ajutase să mă detașez de toate câte mi se întâmplaseră.

Atunci a ieșit la suprafață o altă latură a personalității mele, pe care înainte o ținusem în frâu, pentru a putea supraviețui în societate.

Ba nu, exprimarea aceasta mi se pare poate prea exagerată, dar, chiar și-așa, atunci când m-am trezit, într-o bună dimineață, și am simțit că toată ființa îmi este invadată de un fel de sentiment de ușurare, ca în vremea tinereții, mi-am dat seama cât de străine îmi deveniseră astfel de trăiri și am fost copleșit de o emoție puternică.

Și apoi, premoniția...

Cred c-aș putea să o numesc premoniție.

Era o senzație cu totul străină pentru mine.

Nu mi se mai întâmplase niciodată să prevăd ceva ce avea să se petreacă în viitor.

Politica de vânzări a firmei îmi cerea mai degrabă să-mi las la o parte intuiția și să mă bazez pe date concrete. Iar asta se potrivea perfect cu firea mea. Nici în viața personală nu puneam mare preț pe intuiție.

Noțiunea însăși nu-mi era deloc clară și, de fapt, nici măcar nu consideram că premoniția ține de intuiție.

A dat năvală peste mine puțin după orele amiezii. M-am trezit din dulcea toropeală în care eram cufundat ca biciuit pe neașteptate.

Prima lovitură am simțit-o în dreptul stomacului, apoi m-am pomenit strivit de angoasa care-mi invada cu repeziciune pieptul. Când am deschis ochii, senzația aceea de iminență pe care n-o pricepeam deloc pusese deja stăpânire pe mine. Aveam gura larg deschisă. Primul meu impuls a fost să mă abțin să scot un urlat. Împotrivindu-mă senzației de neliniște care mă apăsa cu violență, nu făceam decât să trag încontinuu, cu putere, aer în piept, intrat parcă în transă.

Nu era decât un vis. Cu siguranță visasem ceva. Dar nu părea să fie senzația pe care o ai de obicei când visezi, căci tot corpul mi se electrizase de un fel de tensiune a cărei cauză îmi scăpa. Inima îmi bătea gata să-mi sară din piept și prin minte îmi treceau cuvinte precum „nevroză cardiacă“. Am încercat din răspuțeri să suprim atacul neașteptat.

Lumina blândă de-afară se răsfrângea în tavanul alb, iar în vază garoafele roșii, care începuseră să se oflească,

erau nemișcate. În rezervă totul părea încremenit, în afară de mine. Ei bine, nici despre mine nu se putea spune că mă învârteam în jur ca un titirez. Piciorul drept, fixat în ghips, nici nu se clintise, de fapt nu-l puteam mișca deloc, și nu era nimic neobișnuit cu el. Nu se întâmpla nimic. Cu mine era ceva în neregulă. Răsufлам întretăiat, transpirat learcă, și strângeam frenetic pătura în mâini.

Trebuia să mă liniștesc. Nu se întâmplase nimic.

Uite, de-afară se aud voci de copii. Uite, și râsetul unei asistente medicale pe nume Nakanobu, și zgomotul de închidere a unui portbagaj. În curând o să mă externeze. Ah, da, când voi ieși de-aici vreau să mă interesez la cineva cam câți bani ar fi nimerit să las asistentelor. În mod normal ar trebui să fie o anumită sumă pentru pacienții din rezerve, dar în împrejurimi nu exista nici un alt spital și poate că aici nu înflorise genul acesta de obiceiuri. Sau poate că, dimpotrivă, tocmai pentru că eram la țară, se dădea mai multă importanță unor astfel de lucruri.

Curând am fost cuprins din nou de un sentiment de neliniște, crescând ca un val în interiorul meu. Mi-am ținut răsufლarea încercând să-l înăbuș.

Atunci s-a auzit un tren în depărtare.

O senzație ca de gheață m-a săgetat din cap până-n picioare. Un tremurat puternic mi-a urcat din măruntaie spre capul pieptului. Atunci am înțeles totul. Mi-a apărut limpede în fața ochilor, fără vreo puțință de tăgadă, priveliștea unui tren care deraiase, răsturnându-se.

Dar de unde știam eu asta? Ceva era în neregulă cu mine.

Însă senzația de neliniște și de iritare din adâncul meu, care până atunci nu fusese canalizată spre ceva anume, s-a concentrat dintr-odată asupra șuieratului trenului care se apropia în viteză.

Și totuși nu mi se părea nimic ciudat la acest șuierat. Cu siguranță ceva neobișnuit se petrecea cu mine.

De unde venea această presimțire? Ce anume din sunetul acela avea darul să-mi provoace un asemenea zbugium?

Sunetul se apropia din ce în ce mai mult. Eram sigur că nu se deosebea cu nimic de șuieratul locomotivei trenului de la Tokyo, de pe linia Hokuriku, pe care mă obișnuisem să-l aud tot timpul de când eram în spital.

Cu toate acestea, pulsul îmi crescuse pe nesimțite. Trenul continua să se apropie amenințător. Mi-am apăsat gura cu dosul palmei încercând să-mi înăbuș un țipăt.

Ceva era în neregulă cu mine. M-a străbătut un fior de teamă la gândul că o luasem razna.

— Oprește-te! mă pomenisem strigând.

Ce făceam oare?

— Oprește-te!

Mi-am astupat gura cu pumnul.

Însă țăcănitul roților de tren continua să se apropie cu aceeași viteză, bătând cu îndărătnicie ritmul enervant de regulat. Îmi mușcam cu putere pumnul.

Mi-am acoperit fața. Sunetul asurzitor își croia drum spre mine necruțător și creștea în intensitate, năpustindu-se asupra mea.

După aceea a urmat o liniște neașteptată.

Pământul s-a cutremurat. Trenul se răsturnase.

Așa a început toată povestea.